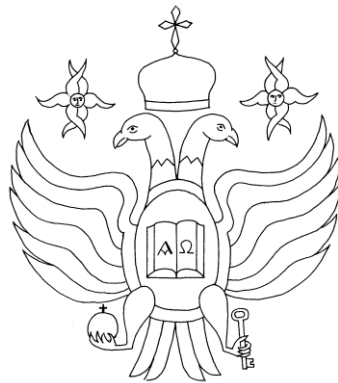

† МИТРОПОЛИТВЪ ІОСИФ

HRISTOS MOARE CV NOI, CA NOI SA ÎNVIEM CV EL

SCRISOARE PASTORALĂ
LA SFINTELE PĂȘTI
2008

CAȚRE TOT CĂERVЪ, СІNVЪ МОНАНАБ
SI POPORVЪ ДРЕПТЪБАДИТОР
ДИН ÎНТРЕАГА МИТРОПОЛІЕ

[1]

Prea Cucernice Părinte,
Iubiți frați în Domnul nostru Iisus Hristos,

HRISTOS A ÎNVIAT!

Dăm slavă lui Dumnezeu Cel în Treime lăudat că ne-a ajutat să trecem cele 40 de zile de post în înfrânare și milostenie trupească și sufletească, pentru a vedea din nou fericita zi a Învierii lui Hristos, ziua biruinței definitive asupra morții și a făgăduinței învierii noastre, a neamului omenesc.

Săptămâna Patimilor ne-a ajutat, liturgic, să-L însoțim pe Hristos în drumul Lui spre Crucea de pe Golgota sau mai bine zis pe drumul pregătit al Crucii, trecând prin vinderea lui Iuda, prin Cina cea de Taină – pregătitoare a hranei celei care ne ridică la Cer –, prin Ghetsimani cu sudoare de sânge, prin prinderea și judecata nedreaptă, prin bătăile și scuipările umiltoare și prin Răstignire. Osanalele Ierusalimului nu erau decât preludiul unei Săptămâni de pătimiri tocmai din partea celor ce strigau osanale. Această Săptămână ne-a întărit, de asemenea, în credința că ea nu este doar Săptămâna Patimilor lui Hristos, ci și săptămâna patimilor și a morții noastre, pe care Hristos a primit să le poarte pentru noi. A murit pentru ca noi să putem, – înainte de sfârșitul nostru –, să murim păcatului. A muri păcatului înseamnă a renunța la o suferință aducătoare de moarte, – păcatul –, printr-o suferință aducătoare de Viață, de fericire, de Veșnicie, care este lupta împotriva păcatului.

L-am însoțit în Ghetsimani (Lc 22, 39-46), grădina suferinței Lui, în fața paharului greu de băut al morții pe care trebuia să o primească, pentru a ne da seama că și noi, în grădina vieții noastre, – de multe ori plină de suferințe și deznădejdi, dar mai ales de chinul pe care ni-l dă frica morții –, nu suntem singuri, ci cu El.

Am trăit împreună cu El durerea trădării din partea celor apropiați, prin trădarea lui Iuda, pentru a nu ne descuraja în fața trădărilor de tot felul de care avem parte.

L-am urmat în durerea palmuirilor și scuipărilor celor ce deunăzi l-au primit cu osanale și ramuri ca pe un rege, înțelegând că noi suntem cei care-L pălmuiim și scuipăm prin lipsa noastră de iubire față de El și de aproapele nostru, prin păcatele noastre.

Am ajuns cu El la Crucea Golgotei și ne-am înspăimântat de ceea ce a putut avea ca urmare păcatul neascultării și neîncrederii omului în Dumnezeu, de suferința pe care păcatul nostru a provocat-o Fiului lui Dumnezeu Însuși. Dar am înțeles atunci și iubirea care L-a făcut pe Hristos să socotească moartea Lui pe Cruce pentru noi ca pe o proslăvire. Le spunea ucenicilor Săi înainte de Patimi : « A venit ceasul ca să fie proslăvit Fiul Omului » (In 12, 23). Auzind acestea, putem spune și noi cu Sfântul Ioan Gură de Aur : « Deci, dacă El numește cele ale robilor slavă, cu atât mai mult noi trebuie să numim cele ale Stăpânului, slavă. Vezi cât de mare este rodul Crucii ? Să nu te înspăimânți de dânsa, căci dacă ți se pare ceva posomorât, totuși naște mii de bunuri. » « Răstignirea este în ea însăși un lucru de ocară, dar Hristos o numește slavă, pentru că s-a făcut pentru cei iubiți .»

L-am auzit strigând pe Cruce Părintelui Ceresc deznădejdea singurătății, a părăsirii de către toți : «Dumnezeul meu,... de ce M-ai părăsit ? » (Mc 15, 34) Dar era de fapt strigătul nostru de singurătate și de frică în fața morții, care nu dispare decât încredințându-ne sufletul în Măinile mângâietoare ale Părintelui Ceresc, Cel care învie morții. Pentru că Hristos prin Patimă și Înviere a încredințat și sufletele noastre Tatălui, iertate și spălate prin patimirile Lui. L-am urmat la mormânt, unde Sfântul Trup a fost așezat, ca să înțelegem că a fost acolo și este cu fiecare dintre noi în moartea noastră. Și pentru ca acest mormânt să nu ne fie veșnic, S-a pogorât în iadul cel mai de jos (1 Petru 3, 19) pentru a-l zădărnici și a-l goli de cei care așteptau Învierea, de la Adam și Eva.

Liturgic, le-am trăit pe toate împreună cu Hristos, însă vedem în același timp și neputințele și slăbiciunile noastre. Rugăciunea multora dintre noi se transformă în strigăt pentru suferințele noastre, – ce-i drept uneori amestecate cu bucurii pe care nici nu le mai vedem – , preocupați doar de ceea ce este rău sau ni se pare a fi rău. Ne vedem nimicnicia în fața Patimilor lui Hristos și a Învierii, a mormântului gol din care vine bucuria omorării morții, dar apoi viața continuă, fără să avem puterea să ne schimbăm.

Pe mulți, – dacă nu pe toți într-un fel sau altul –, suferința nu ne ocolește. O cunoaștem încă din primele zile ale venirii noastre în această lume, când doar în brațele iubitoare și ocrotitoare ale părinților mai încetăm să plângem. Apoi toată viața, fiecare dintre noi cunoaște suferința în felul lui, ea fiind parte a vieții după păcatul primului om, și va fi până la cel din urmă care va locui pământul. Cu toate acestea noi înșine îi facem pe frații noștri să sufere, rănindu-ne reciproc, vorbindu-ne de rău, jignindu-ne, mințindu-ne, războindu-ne între noi, urându-ne, vânzându-ne unii pe alții pentru un profit bănesc, smintindu-ne unii pe alții. Cu toate că am cunoscut și cunoaștem ce-i suferința, ne facem unii pe alții să suferim. Suferim și din cauza multor dorințe pe care le avem și care nu se împlinesc după voia noastră, a bolilor sufletești care vin peste noi, sau din gelozie, sau din invidie, sau din mândrie, sau din ura față de alții. Totul în noi poate fi sursă de suferință. Pe mulți ne încercăm bolile de tot felul ale trupului, cele sufletești cu cele trupesti mergând împreună de multe ori. Și mai pe urmă, pentru tot răul personal și cel din lume îl acuzăm pe Dumnezeu, pe Cel care vine și face vinovăția noastră propria Lui vinovăție, neputința noastră propria Lui neputință, ocară noastră propria Lui ocară, moartea noastră propria Sa moarte ! Pe drumul Golgotei, Iisus spune

poporului care venea după El și femeilor care plângeau în urma Lui : « Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine, ci pe voi plângeți-vă și pe copiii voștri. Căci iată, vin zile când vor zice : Ferice sunt cele sterpe și pântecul care n-au născut și sânii care n-au alăptat! Atunci vor începe să spună munților : Cădeți peste noi ! și dealurilor : Acoperiți-ne ! Căci dacă fac acestea cu lemnul verde, cu cel uscat ce va fi ? » (Lc 23, 28-31) Acolo, pe drumul Golgotei, Hristos, Lemnul Cel Verde, se unește prin Patima Sa cu cea a mamelor la care drogul, banii, foamea, bolile, războaiele « le fură copiii ». Rahela , – mama zilelor noastre – « nu vrea să fie mângâiată » (Mt 2, 18), căci încă asistăm, – acum, și dintotdeauna –, la masacrul inocenților, al celor nevinovați. Cine săvârșește aceste fărâdelegi ? Oare cel Nevinovat, Ocărât, Răstignit ? Oare nu suntem noi, oamenii, care le săvârșim ?!

Suferința ne dă mult de gândit ! Greu avem răspunsuri la ea și degeaba căutăm oriunde în lumea aceasta. A spune : « să nu mai suferiti ! » e ușor, și mulți înțelepți ai lumii au spus-o și o spun, filozofând oarecum asupra suferinței și luptându-se împotriva ei cu cuvântul sau cu fapte palide, care pot ameliora o oarecare suferință de moment. Dar pentru ca omul să nu mai sufere de suferința nemângâiată a firii, – moartea –, cine a făcut, în afară de Hristos, ceva ? El nu face pe nimeni să sufere, ci El suferă cu cei ce suferă. El ne-a scăpat de suferință prin suferința Sa, care ne-a adus Învierea. Lumea, atâta timp pecetluită de suferința ultimă a morții, este, de la Învierea lui Hristos, un mormânt gol. « El moare cu noi, pentru ca noi să înviem cu El. » Mormântul a rămas gol !

De la Înviere, « în Biserică, umanitatea Sa, – care este de fapt a noastră –, răstignită și proslăvită în același timp, devine pentru noi izvor de Viață. » Însă iată că suferința și moartea sunt prezente peste tot, « domnesc totdeauna », și totul ne amintește prezența morții : « separările, tristețea, dispariția celor pe care-i iubim, tragediile atât de des atroce în istorie, ura de sine și de ceilalți », suferințele. Dar toate acestea, « dacă le trecem cu încredere în Hristos Cel Înviat,... pot deveni cale spre Înviere. »

Iubiți frați întru Hristos,

Dăm slavă lui Dumnezeu că iată ne-a ajutat ca Mitropolia noastră, în ultimul an, să se poată reorganiza. Prezența mare a credincioșilor în unele țări ale Europei – fără precedent în istoria românilor și a acestei părți a continentului –, creșterea numărului de parohii și comunități, au făcut necesară reorganizarea, prin înființarea a două noi episcopii : cea a Italiei și cea a Spaniei și Portugaliei. Aceste noi episcopii, prin grija Adunărilor eparhiale respective și a Sfântului Sinod al Bisericii Ortodoxe Române, au primit și episcopi.

Pentru scaunul vacant al Episcopiei Italiei, Sfântul Sinod, la recomandarea Adunării eparhiale, a ales pe Preasfințitul Siluan. Preasfinția Sa a fost episcop-vicar al Mitropoliei, cu misiune în Italia în ultimii 3 ani, unde a slujit cu multă râvnă comunitatea atât de numeroasă a credincioșilor ortodocși români. Întronizarea Preasfinției Sale va avea loc pe data de 8 mai – praznicul Sfântului Ioan Evanghelistul – la Lucca.

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale

Pentru scaunul vacant al Episcopiei Spaniei și Portugaliei, Sfântul Sinod, la recomandarea Adunării eparhiale, a ales pe Preacuviosul Părinte Timotei, stareț al mănăstirii Adormirea Maicii Domnului de la Vilar, Franța, ieromonah cu mult zel misionar și dragoste față de Biserică. Hirotonia și întronizarea vor avea loc duminică 25 mai. Nădăjduim să putem organiza această sărbătoare a comunității din Spania și Portugalia la Alcalá de Henares.

Aceste momente istorice pentru organizarea Mitropoliei noastre le-am putut trăi în prima și cea mai veche biserică românească din Europa, Sfinții Arhangheli Mihail, Gavriil și Rafail din Paris, de la a cărei cumpărare de către regele Carol I s-au sărbătorit anul trecut 125 de ani.

Pe amândoi frații mei episcopi îi recomand rugăciunilor dumneavoastră, și vă îndemn să-i ascultați și să le urmați îndemnul și cuvintele cele mântuitoare.

Iubiți credincioși,

În încheierea acestei scrisori pastorale rog pe Atotputernicul Dumnezeu ca ziua sfântă și mult așteptată a Învierii Fiului Său, a Domnului nostru Iisus Hristos, să vă găsească în pace, cu mult spor în cele sufletești, cu bucurie și împliniri. Și cei din Spania și Portugalia, cei din Italia, cei din Anglia și Irlanda, cei din Belgia și Olanda, ca și cei din Franța și Elveția, să aveți parte de binecuvântări și mângâiere de la Hristos, Domnul nostru, Cel înviat din morți, pe care astăzi Îl proslăvim.

Hristos a înviat !

Al dumneavoastră, de tot binele doritor,

† Mitropolitul Iosif